

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)
den 12 november 1996 *

I mål C-294/95 P,

Girish Ojha, tjänsteman vid Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av advokaten E. H. Pijnacker Hordijk, Amsterdam, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrå L. Frieden, 62, avenue Guillaume,

klagande,

angående överklagande av förstainstansrättens dom (första avdelningen) av den 6 juli 1995 i målet Girish Ojha mot kommissionen (T-36/93, REGP s. II-497), i vilket det förs talan om ogiltigförklaring av denna dom,

i vilket den andra parten är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av A. M. Alves Vieira, vid rättstjänsten, i egenskap av ombud, biträdd av advokaten D. Waelbroeck, Bryssel, med delgivningsadress i Luxemburg hos Carlos Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av tillförordnade avdelningsordföranden D. A. O. Edward samt domarna P. Jann och M. Wathelet (referent),

* Rättegångsspråk: franska.

generaladvokat: P. Léger,
justitiesekreterare: byrådirektören L. Hewlett,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att muntliga yttranden har avgivits vid sammanträdet den 13 juni 1996 av Ojha, företrädd av advokaterna E. H. Pijnacker Hordijk och K. Coppenholle, Bryssel, och kommissionen, företrädd av A. M. Alves Vieira, biträdd av D. Waelbroeck,

och efter att den 4 juli 1996 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Girish Ojha har genom klagoskrivelse, som inkom till domstolens kansli den 12 september 1995, med stöd av artikel 49 i EG-stadgan och motsvarande bestämmelser i EKSG-stadgan och Euratomstadgan för domstolen överklagat förstainstansrättens dom av den 6 juli 1995 i målet Girish Ojha mot kommissionen (T-36/93, REGP s. II-497, nedan kallad den överklagade domen) genom vilken förstainstansrätten ogillade sökandens talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut om att i tjänstens intresse tidigarelägga hans återflyttning till Bryssel (nedan kallat det omtvistade beslutet).
- 2 Av förstainstansrättens konstateranden framgår att Girish Ojha, som är tjänsteman i lönegrad A 5 vid kommissionens generaldirektorat för sysselsättning, arbetsmark-

nad och socialpolitik i Bryssel (GD V), den 15 augusti 1991 återflyttades till kommissionens delegation i Dhaka (Bangladesh) för att där tjänstgöra som rådgivare och handledare för utvecklings- och biståndsprojekt.

- 3 Genom skrivelse av den 8 maj 1992 underrättade direktören för "Asiendirektoratet" vid kommissionens generaldirektorat för yttre förbindelser (GD I), Fossati, Girish Ojha om att Bangladesh regering, Världsbanken och två europeiska företag, var för sig, hade anfört klagomål om att han hade uppfört sig olämpligt i sin tjänsteutövning.

- 4 Girish Ojha svarade genom att den 15 och 28 juni samt mellan den 11 och 18 juli 1992 skicka ett antal telefax och skrivelser till Fossati och till delegationschefen i Dhaka, Bailly.

- 5 Den 13 juli 1992 underrättade Prat, generaldirektör med ansvar för förbindelser Nord—Syd vid GD I, Girish Ojha om sin avsikt att begära att denne skulle återflyttas till Bryssel. Han underströk att denna åtgärd varken skulle ses som en disciplinåtgärd eller som följden av en negativ bedömning av Girish Ojhas förmåga till eftertanke och analys i arbetet. Han ansåg helt enkelt att Girish Ojhas egenskaper kunde komma till bättre användning på annan plats inom kommissionen än vid en delegation där han inte hade visat prov på en sådan förmåga att anpassa sig till diplomatiska sammanhang som man hade kunnat förvänta sig av honom.

- 6 Trots de förklaringar som Girish Ojha gav sin generaldirektörs assistent, Lipman, sin direktör och sin generaldirektör i Bryssel, den 7 augusti och den 7 respektive den 9 september 1992, stod generaldirektören fast vid begäran om återflyttning. Den 9 oktober 1992 beslöt generaldirektören för personal och administration och generaldirektören för GD I, i enlighet med det yttrande som den 22 september

1992 hade avgivits av rörlighetskommittén — som upprättats genom kommissionens meddelande av den 26 juli 1988 om ”riktlinjer för det nya systemet för rörlighet för personal som tjänstgör utanför gemenskaperna” — att Girish Ojha skulle vidta de åtgärder som var nödvändiga för att återvända till Bryssel den 1 november samma år.

7 Den 19 oktober 1992 överklagade Girish Ojha detta beslut till rörlighetskommittén. Genom skrivelse av den 20 oktober 1992 underrättade generaldirektören för personal och administration Girish Ojha om att kommittén hade ogillat överklagandet och att han därför i sin egenskap av tillsättningsmyndighet hade beslutat att i tjänstens intresse återflytta Girish Ojha till Bryssel med verkan från och med den 1 november samma år.

8 Efter att ha anfört klagomål med stöd av artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna för tjänstemännen i Europeiska gemenskaperna (nedan kallade tjänsteföreskrifterna), väckte Girish Ojha den 1 juni 1993 talan vid förstainstansrätten mot det tysta beslut om att avslå klagomålet som ansågs föreligga den 1 mars 1993.

9 Girish Ojha yrkade att förstainstansrätten skulle ogiltigförklara det omtvistade beslutet och, om så behövdes, beslutet av den 9 oktober 1992. Han yrkade dessutom att kommissionen skulle förpliktas att dels betala honom 500 000 BFR i skadestånd för den ideella skada som han påstod sig ha lidit, dels ersätta rättegångskostnaderna.

10 Till stöd för sina yrkanden åberopade Girish Ojha följande fyra grunder. För det första hade förfarandet för återflyttning och motiveringsskyldigheten åsidosatts. För det andra hade omsorgsplikten, principen om berättigade förväntningar och rätten till försvar åsidosatts. För det tredje hade artiklarna 24 och 26 i tjänsteföreskrifterna åsidosatts. Slutligen hade artikel 86 och följande artiklar i tjänsteföreskrifterna åsidosatts. Dessa grunder kommer endast att återges i den mån som de rör det aktuella överklagandet.

- 11 Girish Ojha påstod för det första att det omtvistade beslutet var otillräckligt motiverat, eftersom det endast innehöll ett konstaterande om att han hade visat sig oförmögen att utöva en diplomatjänst. Det krävdes dock en ytterst preciserad motivering av återflyttningen i fråga, eftersom den inte ingick i det normala schemat för återflyttning.

- 12 För det andra påstod sökanden att kommissionen hade åsidosatt hans rätt till försvar genom att, trots upprepade förfrågningar, underlåta att förse honom med de handlingar som hade legat till grund för beslutet om återflyttning. Enligt Girish Ojha hade kommissionen således inte meddelat honom de fyra klagomål som direktören för GD I, Fossati, hade hänvisat till i sin skrivelse av den 8 maj 1992, utan nöjt sig med att ge honom en sammanfattning. Bland de bilagor som var bifogade kommissionens svaromål ingick dessutom ett antal handlingar som aldrig tidigare hade meddelats honom.

- 13 För det tredje menade Girish Ojha att kommissionen hade åsidosatt artikel 24 första stycket i tjänsteföreskrifterna när den, utan att företa någon som helst undersökning, antog det omtvistade beslutet på grundval av de beskyllningar som hade riktats mot honom. Artikel 24 första stycket har följande lydelse:

”Gemenskaperna skall bistå en tjänsteman, särskilt vid rättsliga förfaranden mot någon som gör sig skyldig till hotelser, förolämpningar eller ärekränkande handlingar eller yttranden, eller angrepp på person eller egendom som tjänstemannen eller en medlem av hans familj utsätts för på grund av hans ställning eller uppgifter.”

- 14 Enligt Girish Ojha innebär artikel 24 i tjänsteföreskrifterna att kommissionen var skyldig att företa en undersökning för att undanröja den skada som hans anseende hade lidit till följd av de ogrundade beskyllningarna mot honom (se dom av den 11 juli 1974, Guillot mot kommissionen, 53/72, Rec. s 791, punkt 3, och dom av den 18 oktober 1976, N mot kommissionen, 128/75, Rec. s. 1567, punkterna 10 och 15).

15 Slutligen hävdades att kommissionen hade åsidosatt artikel 26 i tjänsteföreskrifterna. De två första styckena i denna artikel har följande lydelse:

”En tjänstemans personalakt skall innehålla följande:

a) Alla handlingar som rör hans administrativa ställning och alla utlåtanden om hans kompetens, prestationsförmåga och uppförande.

b) Tjänstemannens eventuella synpunkter på dessa handlingar.

Handlingarna skall vara registrerade, numrerade och lagda i akter i löpande ordning. De handlingar som anges i punkt a får inte användas eller återopas av institutionen mot en tjänsteman om han inte har fått kännedom om dem innan de lades i akten.”

16 Efter det att myndigheterna i Bangladesh hade riktat beskyllningar mot Girish Ojha, skickade nämligen delegationschefen Bailly den 21 mars 1992 ett utlåtande om hans uppträdande till kommissionen, utan att han fick ta del av utlåtandet och utan att någon kopia lades i hans personalakt.

Den överklagade domen

17 Beträffande den första grunden har förstainstansrätten i punkt 59 i domen först erinrat om att syftet med skyldigheten att motivera ett beslut som går någon emot är att den berörde skall kunna bedöma om beslutet är rättsstridigt eller inte och att gemenskapsdomstolen skall kunna göra en prövning av det ifrågasatta beslutets lagenlighet.

- 18 Förstainstansrätten har sedan i punkt 60 understrukt att motiveringsskyldighetens omfattning måste bedömas från fall till fall och mot bakgrund av faktiska omständigheter (domstolens dom av den 21 juni 1984, *Lux mot revisionsrätten*, 69/83, Rec. s. 2447, punkt 36, och dom av den 13 december 1989, *Prelle mot kommissionen*, C-169/88, Rec. s. 4335, punkt 9). Det framgår särskilt att ett beslut skall anses vara tillräckligt motiverat när det har tillkommit i ett sammanhang som är känt för tjänstemannen i fråga, så att han har möjlighet att förstå innebörden av beslutet (domstolens dom av den 29 oktober 1981, *Arning mot kommissionen*, 125/80, Rec. s. 2539).
- 19 I detta fall har förstainstansrätten i punkt 61 angivit att innan det omtvistade beslutet fattades hade Girish Ojha informerats — först av generaldirektörens assistent, Lipman, och därefter genom skrivelse från Prat av den 13 juli 1992 — om utsikterna att han skulle återflyttas. Vidare hade Girish Ojha under perioden den 7 augusti—9 september 1992 haft en rad samtal med Lipman, Fossati och Prat rörande detta. Slutligen hade Girish Ojha haft möjlighet att framföra sina invändningar mot beslutet om återflyttning av den 9 oktober 1992 i sitt överklagande av den 19 oktober.
- 20 Förstainstansrätten ansåg att Girish Ojha hade givits möjlighet att bedöma om beslutet var välgrundat eller inte och om det fanns anledning för honom att väcka talan vid domstol, och den konstaterade därför i punkt 62 att beslutet var tillräckligt motiverat.
- 21 Vad beträffar det påstådda åsidosättandet av rätten till försvar och av artikel 24 i tjänsteföreskrifterna, har förstainstansrätten i punkt 81 inledningsvis erinrat om att gemenskapens institutioner förfogar över ett vidsträckt utrymme för eget skön när de organiserar sin verksamhet och, för att kunna fullgöra dem anförtrodda uppgifter, förflyttar sina anställda, förutsatt att det sker i tjänstens intresse och att det tas hänsyn till tjänsternas likvärdighet. Förstainstansrätten har vidare understrukt att, om en sådan åtgärd varken skadar tjänstemannens anställningsvillkor eller principen om att lönegraden skall motsvara tjänsten, administrationen inte kan anses skyldig att i förväg höra den berörda personen (dom av den 7 mars 1990, *Hecq mot kommissionen*, C-116/88 och C-149/88, Rec. s. I-599, punkt 14).

- 22 Vidare har förstainstansrätten i punkt 83 erinrat om att, när en tjänsteman omplaceras för att råda bot på ett administrativt förhållande som har blivit ohållbart, det utgör en åtgärd som vidtas i tjänstens intresse och har påpekat att ett beslut om förflyttning av en tjänsteman som medför att han mot sin vilja måste flytta till en annan anställningsort skall antas med nödvändig omsorg och särskild noggrannhet, varvid särskild hänsyn skall tas till den berörde tjänstemannens personliga intressen (domstolens ovannämnda dom av den 7 mars 1990, Hecq mot kommissionen, punkterna 22 och 23, och förstainstansrättens dom av den 8 juni 1993, Fiorani mot parlamentet, T-50/92, Rec. s. II-555, punkt 35).
- 23 Förstainstansrätten har i punkt 85 angivit att den omtvistade återflyttningsåtgärden skulle anses ha vidtagits enbart med hänsyn till verksamheten vid kommissionens delegation i Dhaka och, mer allmänt, till institutionens förbindelser med berörda tredje land.
- 24 Av de olika handlingarna i målet framgick nämligen att läget inom delegationen var mycket spänt och att sökandens uppträdande hade ifrågasatts genom flera klagomål. I detta hänseende bedömde förstainstansrätten att blotta förekomsten av klagomål, oavsett om de var välgrundade eller inte, kunde utgöra skäl för att i tjänstens intresse och utan andra hänsyn återflytta sökanden till kommissionens säte.
- 25 Vidare har förstainstansrätten i punkt 85 angivit att det omtvistade beslutet varken innebar någon ändring av lönegrad eller påverkade sökandens anställningsvillkor, utan hade motiverats av det faktum att han, utan att hans yrkesskicklighet ifrågasattes, inte ansågs ha visat prov på de egenskaper som är nödvändiga för att utöva en diplomattjänst. Det hade inte inletts något disciplinförfarande mot Girish Ojha i detta avseende.
- 26 Eftersom förstainstansrätten ansåg att det rörde sig om en åtgärd i tjänstens intresse och inte om en disciplinåtgärd eller om ett beslut som påverkade Girish Ojhas anställningsform, slog den i punkt 86 fast att sökanden inte kunde göra gällande att hans rätt till försvar hade åsidosatts (domar i de ovan nämnda målen Fiorani mot parlamentet, punkt 36, Arning mot kommissionen, punkt 17 och Hecq mot kommissionen, punkt 14).

- 27 Förstainstansrätten fann också att, eftersom det omtvistade beslutet var en åtgärd som vidtagits i tjänstens intresse, den inte kunde bifalla talan på den grunden att artikel 24 i tjänsteföreskrifterna hade åsidosatts.
- 28 Förstainstansrätten har i punkt 89 angivit att den skyldighet som kommissionen har enligt artikel 24 i tjänsteföreskrifterna, nämligen att vid allvarliga beskyllningar rörande en tjänstemans redbarhet vidta alla lämpliga åtgärder för att kontrollera om det finns grund för beskyllningarna, endast är tillämplig om kommissionen beslutar att inleda ett disciplinförfarande gentemot tjänstemannen. Om kommissionen, som i det aktuella fallet, däremot beslutar att det inte finns någon anledning att vidta åtgärder med anledning av beskyllningarna mot tjänstemannen och att detta inte kan få skadliga följder för dennes yrkesheder, skall enligt domstolens rättspraxis ett sådant beslut betyda att de beskyllningar som har riktats mot tjänstemannen förkastas och att hans yrkesansesande återupprättas (ovannämnda dom i målet N mot kommissionen, punkt 13—15).
- 29 Beträffande åsidosättandet av artikel 26 i tjänsteföreskrifterna har förstainstansrätten i punkt 102 erinrat om att denna bestämmelse har till syfte att säkerställa tjänstemannens rätt till försvar, för att förebygga att de beslut som fattas av tillsättningsmyndigheten och som påverkar hans administrativa ställning grundas på uppgifter om hans uppträdande som inte finns införda i hans personalakt (förstainstansrättens dom av den 5 december 1990, Marcato mot kommissionen, T-82/89, Rec. s. II-735, punkt 78, dom av den 30 november 1993, Tsirimokos mot parlamentet, T-76/92, Rec. s. II-1281, punkt 33—35, och dom av den 9 februari 1994, Lacruz Bassols mot domstolen, T-109/92, RecFP s. II-105, punkt 68). Eftersom det omtvistade beslutet var ett beslut som fattats i tjänstens intresse och varken utgjorde en disciplinåtgärd eller en åtgärd som påverkade Girish Ojhas administrativa ställning eller hans karriär, kunde denne inte göra gällande ett eventuellt åsidosättande av artikel 26 i tjänsteföreskrifterna.
- 30 Förstainstansrätten ogillade följaktligen talan om ogiltigförklaring i dess helhet (punkt 108). Den avvisade dessutom skadeståndsyrkandet (punkt 131), eftersom de argument som sökanden hade anfört till stöd för sitt påstående att kommissionen hade handlat rättsstridigt var desamma som de som hade anförts till stöd för talan om ogiltigförklaring. Slutligen förpliktades kommissionen att utöver sina

egna kostnader ersätta hälften av Girish Ojhas rättegångskostnader (punkt 137), eftersom kommissionen efter antagandet av det omtvistade beslutet hade bidragit till att talan väcktes.

Överklagandet

31 Klaganden har överklagat förstainstansrättens dom och därvid yrkat att domstolen skall

— upphäva förstainstansrättens dom,

— ogiltigförklara det omtvistade beslutet,

— återförvisa målet till förstainstansrätten för att denna på nytt skall ta ställning till klagandens yrkande om skadestånd för den ideella skada som har förorsakats honom genom det omtvistade beslutet,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna i båda instanserna.

32 Kommissionen har yrkat att domstolen skall ogilla överklagandet och förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna.

33 I sitt överklagande har klaganden anfört en rad anmärkningar mot förstainstansrättens dom. Klagandens anmärkningar kan indelas i följande sex grunder:

— Felaktig rättstillämpning och oriktig motivering vad gäller omfattningen av kommissionens motiveringsskyldighet.

- Felaktig rättstillämpning genom att förstainstansrätten godkände att blotta förekomsten av klagomål, oavsett om de var välgrundade eller inte, kunde vara skäl nog att återflytta honom endast med hänsyn till tjänstens intresse.
- Felaktig rättstillämpning genom att förstainstansrätten inte tog hänsyn till hans personliga intressen och därigenom åsidosatte artikel 24 i tjänsteföreskrifterna.
- Åsidosättande av artikel 26 i tjänsteföreskrifterna genom att förstainstansrätten tillät att handlingar som inte ingår i en tjänstemans personalakt åberopades gentemot honom.
- Grundlös inskränkning av tillämpningsområdet för rätten till försvar.
- Förstainstansrättens beaktande av handlingar som den inte borde ha beaktat.

Den första grunden

- 34 Klaganden har hävdade att förstainstansrätten hade fel när den fann att det omtvistade beslutet var tillräckligt motiverat. Han anser nämligen att kommissionen undanhöll honom en rad relevanta uppgifter under hela det förfarande som ledde fram till att beslutet om återflyttning antogs. På så vis skulle kommissionen, trots klagandens upprepade förfrågningar, konstant ha vägrat att meddela honom de klagomål som låg till grund för beslutet och inskränkt sig till att ge honom en muntlig sammanfattning av dessa.
- 35 Det bör erinras om att enligt domstolens fasta rättspraxis skall ett beslut anses vara tillräckligt motiverat om det har tillkommit i ett sammanhang som är känt för tjänstemannen i fråga, så att han har möjlighet att förstå innebörden av den åtgärd som vidtas gentemot honom (se ovannämnda dom i målet Arning mot kommissionen, punkt 13, och dom av den 7 mars 1990, Hecq mot kommissionen, punkt 26).

- 36 Av den överklagade domen framgår att
- klaganden, genom skrivelse av den 8 maj 1992, underrättades om förekomsten av fyra klagomål angående att han hade uppfört sig olämpligt i sin tjänsteutövning vid delegationen i Dhaka,
 - klaganden svarade på de beskyllningar som bringats till hans kännedom genom att den 15 och 28 juni samt mellan den 11 och 18 juli 1992 skicka ett antal telefax och skrivelser,
 - generaldirektören med ansvar för förbindelser Nord-Syd vid GD I den 13 juli 1992 underrättade klaganden om sin avsikt att begära att denne skulle återflyttas till Bryssel, varvid han underströk att denna åtgärd varken var en disciplinåtgärd eller följden av en negativ bedömning av klagandens förmåga till eftertanke och analys i arbetet, utan ett resultat av insikten att klagandens egenskaper kunde komma till bättre användning på annan plats inom kommissionen än vid en delegation där han inte hade visat prov på en sådan förmåga att anpassa sig till diplomatiska sammanhang som man hade väntat sig av honom,
 - klaganden lämnade förklaringar till sin generaldirektörs assistent, sin direktör och sin generaldirektör i Bryssel, den 7 augusti och den 7 respektive den 9 september 1992,
 - klaganden har redogjort för sina invändningar mot beslutet om återflyttning i den klagoskrivelse mot beslutet som han ingav till rörlighetskommittén.
- 37 Mot denna bakgrund var det på goda grunder som förstainstansrätten fann att klaganden hade haft möjlighet att bedöma om det omtvistade beslutet var lagenligt och om det fanns anledning för honom att väcka talan vid domstol
- 38 Överklagandet kan därför inte vinna bifall på denna grund.

Den andra grunden

- 39 Klaganden har hävdade att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning och oriktig motivering när den godkände att kommissionen till stöd för beslutet om återflyttning i tjänstens intresse åberopade den blotta förekomsten av klagomål mot honom, oavsett om klagomålen var välgrundade eller inte. Enligt klaganden finns det inte någon rättsregel som kan ge stöd för en sådan lösning, som dessutom innebär ett åsidosättande av principerna om rättssäkerhet och god rättskipning.
- 40 Det bör erinras om att domstolen i sin rättspraxis har tillerkänt gemenskapens institutioner ett vidsträckt utrymme för skönsmässig bedömning när de organiserar sin verksamhet för att fullgöra dem anförtrodda uppgifter och i det avseendet omplaceras sin personal, förutsatt att det vid en sådan omplacering tas hänsyn till att lönegraden skall motsvara tjänsten (se ovannämnda dom i målet Lux mot revisionsrätten, punkt 17, och förstainstansrättens dom av den 23 mars 1988, Heeq mot kommissionen, 19/87, Rec. s. 1681, punkt 6).
- 41 Domstolen har vid upprepade tillfällen slagit fast att det i tjänstens intresse kan vara motiverat att omplacera en tjänsteman, när interna relationssvårigheter förorsakar spänningar som hindrar verksamheten från att fungera väl. En sådan åtgärd kan till och med vidtas oberoende av frågan om vem som bär ansvar för misshärligheterna i fråga (se dom av den 12 juli 1979, List mot kommissionen, 124/78, Rec. s. 2499, punkt 13).
- 42 Denna rättspraxis är i än högre grad tillämplig vad avser en tjänstegrens externa förbindelser, i synnerhet när det rör diplomatiska uppdrag. Den diplomatiska verksamhetens huvudsakliga syfte är ju att förebygga spänningar och mildra de spänningar som trots allt kan uppstå. Detta arbete kräver absolut förtroende mellan samtalspartnerna. Om förtroendet rubbas, av vilken anledning det än må vara, är den inblandade tjänstemannen inte längre i stånd att sköta sin uppgift. För att

hindra att de förebråelser som riktas mot honom kommer att omfatta hela den berörda tjänstegrenen bör institutionen för att iaktta principen om god förvaltning snarast möjligt vidta åtgärder för att avlägsna tjänstemannen.

- 43 Med hänsyn till dessa omständigheter var det således på goda grunder som förstainstansrätten fann att kommissionen kunde grunda sitt beslut på den blotta förekomsten av flera klagomål rörande klagandens uppförande, oavsett om dessa klagomål var välgrundade eller inte, för att i tjänstens intresse besluta att tidigare-lägga klagandens återflyttning till institutionens säte i Bryssel.
- 44 Överklagandet kan därför inte vinna bifall på denna andra grund.

Den tredje grunden

- 45 I den första delen av denna grund har klaganden hävdad att förstainstansrätten, då den ansåg att återflyttningen enbart hade vidtagits för att säkerställa att tjänstegrensens verksamhet skulle fungera väl, åsidosatte principen att tjänstemannens personliga intressen skall beaktas vid beslut om återflyttning som innebär att tjänstemannen måste flytta mot sin vilja.
- 46 I den andra delen av grunden har klaganden gjort gällande att förstainstansrätten åsidosatte artikel 24 i tjänsteföreskrifterna när den ansåg att den biståndsskyldighet som administrationen enligt denna bestämmelse har gentemot tjänstemännen endast gäller vid beslut om att inleda ett disciplinförfarande mot den berörde tjänstemannen.

Den första delen av grunden

- 47 För det första bör framhållas att förstainstansrätten i punkt 83 i den överklagade domen vederbörligen har erinrat om att beslut om återflyttning av en tjänsteman som medför att han mot sin vilja måste flytta till en annan anställningsort skall antas med nödvändig omsorg och särskild noggrannhet, varvid särskild hänsyn skall tas till den berörde tjänstemannens personliga intressen.
- 48 För det andra måste förstainstansrättens konstaterande i punkt 85 i den överklagade domen, enligt vilket den omtvistade återflyttningen enbart hade vidtagits för att säkerställa att verksamheten vid kommissionens delegation i Dhaka skulle fungera väl, ses i sitt sammanhang. Det framgår av punkterna 85 och 86 att förstainstansrätten genom denna formulering helt enkelt har konstaterat att beslutet om återflyttning faktiskt hade fattats i tjänstens intresse och att det inte utgjorde en förtäckt disciplinåtgärd. Förstainstansrätten ansåg inte heller att kommissionen hade bortsett från klagandens intressen.
- 49 Den första delen av den tredje grunden bygger på en felaktig tolkning av den överklagade domen, och den kan följaktligen inte godtas.

Den andra delen av grunden

- 50 Klaganden har anfört att förstainstansrätten åsidosatte artikel 24 i tjänsteföreskrifterna när den i punkt 89 i domen angav att den biståndsskyldighet som administrationen enligt denna bestämmelse har gentemot tjänstemännen endast gäller vid beslut om att inleda ett disciplinförfarande mot den berörde tjänstemannen.

- 51 I detta hänseende bör påpekas att institutionens biståndsskyldighet enligt artikel 24 i tjänsteföreskrifterna på intet vis är beroende av att det inleds ett disciplinförfarande mot den berörde tjänstemannen. Kommissionens beslut att inte inleda ett disciplinförfarande mot den berörde tjänstemannen hindrade således inte domstolen från att, i den ovan nämnda domen i målet Guillot mot kommissionen, fastställa att kommissionen hade åsidosatt artikel 24 i tjänsteföreskrifterna genom att inte vidta alla de åtgärder som var nödvändiga för att undersöka om den överordnades beskyllningar var välgrundade.
- 52 Härav följer att förstainstansrätten skall anses ha gjort en felaktig tolkning av artikel 24 i tjänsteföreskrifterna. Felet är dock inte av sådant slag att det kan leda till ett upphävande av den överklagade domen, eftersom domslutet förefaller stödjas av andra rättsliga grunder (se i detta avseende dom av den 9 juni 1992, Lestelle mot kommissionen, C-30/91 P, Rec. s. I-3755, punkt 28).
- 53 Det är i detta hänseende tillräckligt att konstatera att den grund som stöds av påståendet om ett åsidosättande av artikel 24 är verkningslös i detta fall. Eftersom ett beslut om förflyttning eller återflyttning kan fattas på grundval av den blotta förekomsten av klagomål, om tjänstens intresse så kräver, kan institutionen inte förebrås för att ha antagit en sådan åtgärd utan att först ha inlett en undersökning för att kontrollera om nämnda klagomål var välgrundade. I ett sådant sammanhang kan en eventuell brist på iakttagande av biståndsskyldigheten endast leda till en ogiltigförklaring av beslutet att vägra det begärda biståndet (se ovannämnda dom i målet Guillot mot kommissionen, punkt 14) och, i förekommande fall, utgöra ett fel i tjänsten som medför skadeståndsskyldighet för gemenskapen.
- 54 Den andra delen av den tredje grunden kan följaktligen inte godtas.

Den fjärde, den femte och den sjätte grunden

- 55 I den fjärde och den femte grunden har klaganden i huvudsak anfört att förstainstansrätten åsidosatte artikel 26 i tjänsteföreskrifterna när den godkände att beslutet om återflyttning kunde vara giltigt, fast det var grundat på handlingar som inte ingick i hans personalakt och som inte hade meddelats honom, av det skälet att beslutet varken ansågs påverka hans administrativa ställning eller hans karriär.
- 56 I den sjätte grunden har klaganden särskilt beskyllt förstainstansrätten för att ha gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning och oriktig motivering när den på grundval av delegationschefens utlåtande av den 21 maj 1992, som inte meddelades den berörde och som enbart ingick i handlingarna i målet vid förstainstansrätten, fastslog att det omtvistade beslutet kunde anses berättigat av tjänstens intresse, med hänsyn till det spända läget inom kommissionens delegation i Dhaka.
- 57 Det bör först erinras om att syftet med artikel 26 i tjänsteföreskrifterna är att undvika att de beslut som fattas av tillsättningsmyndigheten och som påverkar tjänstemannens administrativa ställning och hans karriär grundas på uppgifter om hans uppträdande som varken har införts i hans personalakt eller meddelats honom (se dom av den 28 juni 1972, Brasseur mot parlamentet, 88/71, Rec. s. 499, punkt 11, dom av den 12 februari 1987, Bonino mot kommissionen, 233/85, Rec. s. 739, punkt 11 och dom av den 7 oktober 1987, Strack mot kommissionen, 140/86, Rec. s. 3939, punkt 7).
- 58 Ett beslut om återflyttning måste dock anses påverka tjänstemannens administrativa ställning, eftersom det medför en förändring av såväl hans anställningsort som villkoren för arbetsuppgifternas fullgörande och dessa uppgifters art. Beslutet kan också påverka tjänstemannens karriär i den mån som det har inflytande på hans framtida utsikter i yrket, eftersom det inom tjänster som har klassificerats lika kan finnas vissa arbetsuppgifter som är bättre ägnade att leda till befordran än andra uppgifter på samma nivå, beroende på vilket slags ansvar som följer med arbetet.

- 59 Förstainstansrätten åsidosatte därför artikel 26 i tjänsteföreskrifterna när den å ena sidan konstaterade att nämnda artikel har till syfte att säkerställa respekten för tjänstemannens rätt till försvar genom att förebygga att de beslut som fattas av tillsättningsmyndigheten, och som påverkar hans administrativa ställning och hans karriär, grundas på uppgifter om hans uppträdande som inte finns införda i hans personalakt, men å andra sidan fann att just det omtvistade beslutet om återflyttning varken påverkade klagandens administrativa ställning eller hans karriär.
- 60 Följaktligen skall förstainstansrätten särskilt anses ha åsidosatt artikel 26 andra stycket i tjänsteföreskrifterna, när den tillät att handlingar som inte hade meddelats klaganden och som rörde hans uppträdande i tjänsten åberopades emot honom.
- 61 Det framgår nämligen av punkterna 73, 79 och 85 i den överklagade domen att kommissionen till sitt svaromål hade bifogat flera handlingar som klaganden inte hade fått ta del av tidigare, men att förstainstansrätten ändå ansåg att institutionen hade rätt att beakta dessa handlingar när den antog beslutet om återflyttning (se punkterna 12 och 24 ovan).
- 62 Överklagandet kan således bifallas på den fjärde, den femte och den sjätte grunden. Den överklagade domen skall upphävas i den mån som förstainstansrätten har fastställt att artikel 26 i tjänsteföreskrifterna inte var tillämplig och att artikel 26 andra stycket inte kunde anses ha åsidosatts.
- 63 Enligt artikel 54 första stycket i EG-stadgan för domstolen skall domstolen upphäva förstainstansrättens dom om överklagandet är välgrundat. Domstolen kan i så fall antingen själv slutligt avgöra ärendet, om detta är färdigt för avgörande, eller återförvisa ärendet till förstainstansrätten för avgörande. Eftersom målet är färdigt för avgörande, finner domstolen anledning att ta ställning till den fjärde, den femte och den sjätte grunden i den talan som felaktigt ogillades av förstainstansrätten.

Angående yrkandet om ogiltigförklaring

- 64 Klaganden har kritiserat kommissionen för att ha fattat det omtvistade beslutet på grundval av fyra klagomål som omnämndes i det brev som direktören för GD I, Fossati, skickade till kommissionen den 8 maj 1992, trots att dessa klagomål, som

innehöll synpunkter på klagandens uppträdande i tjänsten, varken bringades till hans kännedom eller infördes i hans personalakt.

65 Klaganden har också gjort gällande att han aldrig tidigare hade underrättats om en rad handlingar som kommissionen bifogade sitt svaromål. Det rör sig om följande handlingar:

- i) Ett klagomål av den 22 april 1992 från den humanitära organisationen Läkare utan gränser, angående en incident som påstods ha ägt rum under ett möte den 2 april 1992 i vilket vissa medarbetare vid delegationen i Dhaka, bland andra klaganden, deltog.
- ii) Ett mycket detaljerat utlåtande som chefen för delegationen i Dhaka uppräta- tade den 21 maj 1992 och sände till generaldirektören med ansvar för förbin- delser Nord—Syd vid GD I. I detta utlåtande beskrevs det spända läget inom delegationen och klaganden utpekades som orsak.
- iii) Ett klagomål av den 18 juni 1992 från den bangladeshiska regeringens jutemi- nisterium till chefen för delegationen i Dhaka.
- iv) En skrivelse av den 13 juli 1992 från Prat till de Koster, direktör för personal och administration, med begäran om att ett förfarande skulle inledas för att kalla hem klaganden till Bryssel.

v) En konfidentiell skrivelse av den 16 juli 1992 från Bailly till Prat, angående nödvändigheten av att återflytta klaganden till Bryssel på grund av dennes uppträdande både inom och utom delegationen.

vi) En redogörelse av den 14 september 1992 från mötet av den 9 september 1992 mellan Prat och klaganden, angående den senares återflyttning till Bryssel.

vii) Diverse skrivelser av den 14, 15, 18, 19 och 28 oktober 1992, angående den aggressivitet som klaganden den 14 oktober 1992 skulle ha visat mot en av delegationens medarbetare, Hossain.

viii) En skrivelse av den 22 oktober 1992 från Bailly till Prat och de Koster, angående vilka åtgärder som borde vidtas för den händelse klagandens vistelse skulle förlängas efter den 31 oktober 1992.

ix) En skrivelse av den 8 november 1992 från chefen för delegationen i Dhaka till Koster och Prat, angående en incident som ägt rum den 8 oktober 1992 i samband med vilken Girish Ojha skulle ha visat aggressivitet gentemot delegationschefen.

66 Först bör påpekas att det i punkt 57—59 i denna dom har fastslagits att artikel 26 i tjänsteföreskrifterna var tillämplig i det aktuella fallet, eftersom det omtvistade beslutet påverkade klagandens administrativa ställning och hans karriär.

67 Sedan bör erinras om att åsidosättandet av denna bestämmelse endast kan leda till ogiltigförklaring av en rättsakt om det fastställs att handlingarna i fråga hade

kunnat ha en avgörande inverkan på det omtvistade beslutet (se dom av den 3 februari 1971, Rittweger mot kommissionen, 21/70, Rec. s. 7, punkt 35, dom av den 27 januari 1983, List mot kommissionen, 263/81, Rec. s. 103, punkt 27, och den ovan nämnda domen i målet Bonino mot kommissionen, punkt 13).

- 68 I detta hänseende kan den enda omständigheten att vissa handlingar inte hade införts i personalakten inte anses vara av sådant slag att det gör det befogat att ogiltigförklara det omtvistade beslutet, om nämnda handlingar faktiskt har bringats till den berördes kännedom. Det framgår nämligen av artikel 26 andra stycket i tjänsteföreskrifterna att de enda handlingar som inte får åberopas emot en tjänsteman är de handlingar som rör hans kompetens, prestationsförmåga och uppförande och vilka han inte tidigare har fått ta del av. Detta gäller inte handlingar som trots att de har bringats till tjänstemannens kännedom ännu inte har införts i hans personalakt. För det fall institutionen inte har låtit handlingarna ingå i tjänstemannens personalakt har denne fortfarande möjlighet att med stöd av artikel 90.1 i tjänsteföreskrifterna inlämna en begäran härom och i händelse av avslag anföra ett administrativt klagomål. Institutionen kan dock inte under några omständigheter anses förhindrad att fatta ett beslut i tjänstens intresse på grundval av handlingar som redan har meddelats den berörde, endast av det skälet att dessa handlingar inte har införts i hans personalakt.
- 69 Mot bakgrund av det ovanstående bör först undersökas vilka handlingar som klaganden har fått kännedom om, och som följaktligen kan åberopas emot honom, och därefter prövas om dessa handlingar ger tillräckligt stöd för det omtvistade beslutet.
- 70 Vad beträffar de fyra klagomål till vilka klaganden har hänvisat kan konstateras att de var muntliga och att de har varit föremål för en sammanfattning i den skrivelse av den 8 maj 1992 som sändes till klaganden. Klaganden har dessutom medgivit att klagomålet av den 18 juni 1992 från den bangladeshiska regeringens juteministerium meddelades honom av chefen för delegationen i Dhaka den 30 juni 1992. Beträffande de skrivelser som uppräknas i punkt vii—ix ovan är det tillräckligt att

konstatera att de inte skall beaktas, eftersom de har tillkommit efter tillsättningsmyndighetens beslut av den 9 oktober 1992.

- 71 Däremot har det interna utlåtandet av den 21 maj 1992 från chefen för kommissionens delegation i Dhaka, det skriftliga klagomålet av den 22 april 1992 från föreningen Läkare utan gränser, den skrivelse av den 13 juli 1992 genom vilken Prat begärde klagandens återflyttning och den skrivelse av den 14 september 1992 i vilken det redogjordes för mötet den 9 september 1992 inte meddelats Girish Ojha förrän efter det att talan hade väckts vid förstainstansrätten.
- 72 Det finns ändå anledning att konstatera att den samling uppgifter som finns i skrivelsen av den 8 maj 1992 och i klagomålet av den 18 juni 1992 ger tillräckligt stöd för att åtgärden att i tjänstens intresse återflytta Girish Ojha var befogad. Av dessa handlingar framgår nämligen att klaganden hade allvarliga kommunikationssvårigheter när det gällde delegationens externa relationer. Skrivelsen av den 18 juni 1992 visar att läget var så spänt att juteministeriet förklarade för chefen för kommissionens delegation att Girish Ojha inte längre skulle komma att inbjudas till några möten och föreslog att en annan person skulle utses för att fylla hans plats.
- 73 Mot denna bakgrund kan det inte anses styrkt att de handlingar som inte meddelades Girish Ojha skulle ha kunnat ha en avgörande inverkan på antagandet av det omtvistade beslutet.
- 74 Av vad som ovan anförts följer att klagandens talan om ogiltigförklaring skall ogillas.

Rättegångskostnader

- 75 I artikel 122 första stycket i domstolens rättegångsregler föreskrivs att om slutlig dom avkunnas skall domstolen besluta om rättegångskostnaderna. Av artikel 69.2 i rättegångsreglerna följer att tappande part skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Enligt artikel 122 andra stycket i rättegångsreglerna kan dock domstolen, i mål där en tjänsteman eller annan institutionsanställd har överklagat, förplikta parterna att dela rättegångskostnaderna när så anses skäligt.
- 76 I detta fall har kommissionen yrkat att Girish Ojha skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.
- 77 Även om Girish Ojha inte har vunnit målet, har han ändå haft rätt i sitt påstående att artikel 26 var tillämplig på det förfarande som rörde honom.
- 78 Med tillämpning av artikel 122 andra stycket i domstolens rättegångsregler skall det därför beslutas att klaganden endast skall ersätta två tredjedelar av rättegångskostnaderna och att kommissionen skall bära den återstående tredjedelen av kostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

följande dom:

- 1) Förstainstansrättens dom av den 6 juli 1995, Ojha mot kommissionen (T-36/93), skall upphävas i den mån som förstainstansrätten har fastställt att artikel 26 i tjänsteföreskrifterna inte var tillämplig och att artikel 26 andra stycket inte kunde anses ha åsidosatts.
- 2) Överklagandet ogillas i övriga delar.
- 3) Talan ogillas i den mån som den är grundad på påståendet att artikel 26 i tjänsteföreskrifterna har åsidosatts.
- 4) Klaganden skall ersätta två tredjedelar av rättegångskostnaderna och kommissionen skall bära en tredjedel av rättegångskostnaderna.

Edward

Jann

Wathelet

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 12 november 1996.

R. Grass

L. Sevón

Justitiesekreterare

Ordförande på första avdelningen